

FLORETAS

—(=)—

Quan lo sol surtí á la serra
s' obriren totes las flors,
escampant sobre la terra
el baume de sos oïors.

Quan me va mirar m' aymia
va obrirse mon pobre cor,
escampant ab alegria
tot lo foch de mon amor.

—«»—

Si miro las estrellas ab orgull,
y contemplar las rosas tan m' exalta;
es perquè la morena que jo vull
una estrelleta té dintre cada ull
y una rosa al bell mitj de cada galta.

—«»—

Com atrau la fló á la abella,
y al rossinyol la foscor,
ab deliri m' atrau ella. . . .
la que m' ha robat lo cor!

—«»—

Papallonets del cel
que assaboriu la mel
de las floretas;
Jo vull ser papalló
per xuclar la dolsó
de sa boqueta!

—«»—

Jo voldria, del cel, per abrigarla,
tenir lo mantell blau;
de las plantas y flors, per encensarla,
lo perfúm dols y suau;
d' una estrella, voldria, per mostrarla,
tenir la brillantor.....;
y del bon rossinyol per festejarla;
sa dolsa llengua d' or!

—«»—

Sempre qu' estich sol
mos ulls se la miran,
no la miran, no,
que sols ho somian;
que somian que 'm diu
ab goig, que m' estima,
omplint lo meu cor
de gratas delicias!

J. C. MONTANÉ.

«Á UNA DE MOLTAS»

—

Ne fás massa gala
de ta honestitat;
puig la qu' es honesta
no ho ha de probar.

T' ho pensas bó y massa
qu' ets llesta de dits;
puig la que feyneja
no ho ha pas de dir.

Que tant alardejis
de neta es molt lleig;
puig la qu' es curiosa
ja 's véu prou si ho es.

¿Perqué has de fer veure
qu' ets bona per tot?
La que val y es bona
aviat se sap prou.

¿Qu' ets molt escayenta
te créus ab orgull?...
Pe 'l fet de pensarho,
no escaus á ningú

Que téns bonas robas;
que téns un dot rich;
que téns un bon físich;
que ho téns tot, has dit....

¡Déu te fassi bonal
No téns lo millor:
te falta modestia
¿ho sents? qu' es 'l tot.

J. BARBANY.

Barcelona, Juliol 1898.

DE VERBENA

—

A.....

Quina nit! No la oblidaré may!
Allá al mitj del carrer á la débil claror
dels farolets japonesos col·locats entremitj
d' espés ramatje, sota un cel de estrelles
de paper de tots colors, ballaba ab m' ay-
mia al compás de un *manubrio*.....
Que dolsas armonías sortian d' aquell
descompassat piano! Ab quin gust estren-
yia fortament sobre mon pit á m' estima-
da! Alló no era pas un tros de carrer, no;